

Arrest

nr. 149 443 van 9 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 29 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juni 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. OVENEKE loco advocaat Mr. A. MANZANZA MANZOA en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een staatsburger te zijn uit de Democratische Republiek Congo, afkomstig van Kinshasa. Uw vader was in 1997 actief voor een organisatie 'Aliba' die mensen van de Bangala-etnie wou verenigen en de toenmalige president Mobutu ondersteunde. Toen de toenmalige president Mobutu opzij geschoven werd door de nieuwe president Kabila, werden uw vader en grootvader gezocht door de mensen van het nieuwe regime. Uw vader vluchtte weg uit Congo en kwam een jaar later in Zuid Afrika aan waar hij asiel vroeg en als vluchteling erkend werd. Uw grootvader vluchtte naar de Centraal Afrikaanse republiek waar hij later stierf. Uw grootmoeder en stiefmoeder, de toenmalige echtgenote van uw vader, werden door het regime opgepakt om uw vader en grootvader aan te geven, maar werden later vrijgelaten. Uw stiefmoeder stierf door de stress van dit alles.

Omdat de familie van uw stiefmoeder haar dood verweten aan uw vader, werd uw vader ook door hen gezocht. Omdat ook u gezocht werd, om te zeggen waar uw vader zich bevond, vertrok uw moeder met u en uw twee zussen - allen lid van een drieling - ver weg naar een ander deel van Kinshasa. Daar werden jullie door uw moeder beschermd.

Ongeveer 10 jaar later, in 2008, vervoegde u uw vader in Zuid Afrika, samen met uw zussen. Jullie werden alledrie als vluchteling erkend in Zuid Afrika via familiehereniging. Uw moeder, die niet met uw vader gehuwd was, bleef in de Democratische Republiek Congo.

Jullie gingen bij uw vader in Kaapstad wonen. U ondervond in Kaapstad echter problemen omwille van de xenofobie daar. Mensen lieten u verstaan dat u daar als vreemdeling niet gewenst was. In juli 2014 werd u bovendien in Kaapstad, tijdens een verjaardagsfeestje van een vriend, aangevallen door een Kameroener en een Congolees die u zegden dat u op die plaats niet mocht zijn. U weet niet waarom u toen aangevallen werd. U bloedde en moest naar het ziekenhuis voor verzorging. Nadat u het ziekenhuis verliet, ging u aangifte doen bij de politie. Daar noteerde men uw klacht en zei men u dat ze moesten wachten op het rapport van de arts alvorens ze konden overgaan tot arrestaties van de schuldigen. Er werd echter niemand gearresteerd.

Omdat uw vader in Johannesburg een job had gevonden en omwille van het incident in Kaapstad, besloten jullie dat het misschien beter zou zijn als jullie zouden verhuizen naar een andere stad. Eind 2014 verhuisden jullie naar Johannesburg, Alexandra. In januari/februari braken daar echter zware onlusten uit waarbij vreemdelingen werden gevisieerd. Men viel jullie huis binnen en er werd geplunderd. U kon wegllopen en contacteerde mr. R., een man voor wie u ooit gewerkt had. Hij hielp u vervolgens om het land te verlaten. U kwam via Bangkok naar België en uw zussen gingen naar Mozambique waar een vriend van uw moeder woont.

B. Motivering

Eerst dient te worden benadrukt dat de bepaling van artikel 48/5 §4 afwijkt van de algemene regel in artikel 1, A, 2 van het Verdrag van Genève, 48/3 en 48/5, §§ 1 tot 3 van de Wet van 15 december 1980 (zie arrest RvSt nr. 228337 van 11 september 2014) en dat de formulering "[...] een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel [...]" het facultatieve karakter van de toepassing ervan aantoont.

Vervolgens dient te worden benadrukt dat aan de toepassing van het principe 'eerste land van asiel' bijzondere voorwaarden zijn verbonden. Met betrekking tot deze voorwaarden, zoals de mogelijkheid om opnieuw tot het grondgebied te worden toegelaten en de naleving van het non-refoulementbeginsel in de desbetreffende landen, is actuele en relevante informatie vereist die het CGVS moeilijk kan verkrijgen. Er dient eveneens te worden opgemerkt dat de bewijslast op de asielinstantie berust, wat het CGVS aanspoort tot voorzichtigheid bij de toepassing van dit principe.

Met het oog op het onderzoek of de voorwaarden voor de toepassing van het principe 'eerste land van asiel' vervuld zijn in het licht van artikel 48/5 § 4 van de Wet van 15 december 1980 en om tegemoet te komen aan de door de RvV gevraagde onderzoeksmaatregelen, heeft het Commissariaat-generaal stappen ondernomen bij de regionale delegatie van het UNHCR in Brussel en bij de ambassade van Zuid Afrika om informatie te krijgen op basis waarvan het CGVS kan oordelen of Zuid Afrika als eerste land van asiel kan worden beschouwd (zie COI Focus Zuid Afrika in administratief dossier).

Het CGVS heeft echter geen antwoord gekregen en beschikt niet over de nodige elementen om te besluiten dat het concept 'eerste land van asiel' kan worden toegepast voor Zuid Afrika. In het bijzonder heeft de Commissarisgeneraal geen uitsluitel over de mogelijkheid dat u opnieuw tot het grondgebied van het betreffende land zou worden toegelaten.

Wegens het gebrek aan voldoende informatie om Zuid Afrika als eerste land van asiel te beschouwen en wegens het afwijkende karakter van dit principe dient uw asielaanvraag te worden beoordeeld ten aanzien van uw land van herkomst, namelijk Democratische Republiek Congo.

Het feit dat u werd erkend als vluchteling door Zuid Afrika houdt bovendien niet in dat het CGVS u ipso facto en zonder ander individueel onderzoek op zijn beurt moet erkennen. Er bestaat namelijk een procedure voor de bevestiging van status die wordt geregeld door artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en die het CGVS de mogelijkheid laat de status te bevestigen of niet te bevestigen (artikel 49 §1 6° gelezen in samenhang met artikel 57/6 3° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de vreemdelingen). Het feit dat u de vluchtelingenstatus werd toegekend door Zuid Afrika houdt geenszins in dat het CGVS u automatisch deze status toekent.

Uw aanvraag dient dus te worden onderzocht met betrekking tot uw land van herkomst.

Er moet echter worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u indertijd de Democratische Republiek Congo heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of dat u zich nu kan beroepen op bedoelde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar dat land.

U verklaarde dat uw vader in 1997 (18 jaar geleden dus) de DR Congo diende te verlaten omwille van problemen met het toenmalige nieuwe regime. U verklaarde dat hij activiteiten had voor de organisatie

Aliba. Verder haalde u aan dat uw vader problemen kreeg met de familie van zijn vrouw, nadat die was gestorven en uw vader hiervoor verantwoordelijk werd geacht.

Voor de DVZ verklaarde u vooreerst zelf nooit actief geweest te zijn in een vereniging of partij (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ dd. 20/05/2015). Gevraagd waarom u ook naar Zuid Afrika verhuisde, vermeldt u dat jullie geïntimideerd werden door andere mensen (zie gehoor CGVS, p. 3). U verklaart, verder gevraagd naar deze intimidaties, dat ze de dood van uw vader wilden en dat ze van zijn kinderen wilden weten waar hij was (zie gehoor CGVS, p. 4). Gevraagd of die intimidaties kwamen van de schoonfamilie van uw vader of omwille van zijn politieke problemen, verklaart u dat het om de schoonfamilie ging.

Uit uw verklaringen blijkt bijgevolg dat u de intimidaties van de schoonfamilie van uw vader vreesde. U haalt aan dat jullie daarom in 1997 - 1998, toen u 7 of 8 jaar oud was, met jullie moeder verhuisden. U verklaart dat jullie ver weg gingen wonen. Echter, gevraagd waar jullie dan gingen wonen, blijkt dat jullie van de ene kant van Kinshasa naar de andere kant van de stad verhuisden (zie gehoor CGVS, p. 4).

Bovendien is het merkwaardig dat jullie in 1997-1998 reeds dienden te verhuizen omdat de schoonfamilie van uw vader vond dat hij de dood van hun dochter had veroorzaakt (zie gehoor CGVS, p. 4), terwijl u anderzijds verklaarde dat uw stiefmoeder ongeveer 2 jaar na het vertrek van uw vader (in 1997, zie gehoor CGVS, p. 3) stierf, dus in 1999.

Verder gevraagd naar problemen die u kende in de DR Congo (waar u tot uw 17 jaar woonde) komt u niet verder dan het aanhalen van hypothetische problemen die u zou kunnen gehad hebben. U kan geen concrete incidenten of feiten aanhalen. U verklaart dat jullie bang waren omdat die mensen veel macht hadden omdat ze rijk waren, maar u kan dit niet toelichten. U verklaart dat u geen bescherming kreeg tegen hen en dat je zo kon zien dat ze sterker waren dan jullie, maar gevraagd hoe u dan wist dat u geen bescherming kreeg, zegt u gewoon dat het uw moeder was die u beschermde (zie gehoor CGVS, p. 4). Verder haalt u aan dat ze **konden komen**, dat u verder geen problemen had want dat u onschuldig was. Gevraagd of ze dan ook werkelijk langskwamen om naar uw vader te vragen verklaart u niet alles in detail te weten. Gevraagd of ze naar uw moeder kwamen om te vragen waar uw vader was, zegt u het zich niet te herinneren. Ten slotte nog maar eens gevraagd of er ooit echt iets gebeurde, ontwijkt u de vraag (zie gehoor CGVS, p. 4-5).

U slaagt er bijgevolg niet in uw beweerde (mogelijke) problemen uit het verleden in de DR Congo aannemelijk te maken, laat staan dat u er in slaagt eventuele huidige of toekomstige problemen bij een eventuele terugkeer naar de DR Congo aan te tonen, 18 jaar nadat uw vader de DR Congo verliet.

Als actuele reden waarom u niet kan terugkeren naar de DR Congo haalt u aan dat u niet weet wie er voor u in de DR Congo zou zorgen (zie gehoor CGVS, p. 9). U verklaart dat u niet weet wat er daar zou kunnen gebeuren en dat u de DR Congo verliet toen u nog jong was en er niet opgroeide in het openbare leven, dat jullie verborgen leefden (zie gehoor CGVS, p. 10). Er dient echter te worden opgemerkt dat u tot uw 17 jaar wel in de DR Congo woonde en er naar school ging (zie gehoor CGVS, p. 9), wat toch een serieuze deelname aan het openbare leven inhoudt. U verklaart nu dat u niet meer weet waar u precies in Kinshasa woonde en dat u Kinshasa niet zo goed kent (zie gehoor CGVS, p.5), wat merkwaardig is aangezien u voor de DVZ wel verklaarde dat u in de 'commune' Matete woonde, in het 'quartier' Mbomb Ipoku in Malandi I nr. 28 bis (zie verklaring DVZ, nr.10). Dat u voor de DVZ er nog in slaagde uw exacte adres aan te geven maar u nu beweert de stad niet (meer) te kennen is niet aannemelijk. Bovendien verklaart u nog Frans en Lingala te spreken (zie gehoor CGVS, p. 9), waardoor toch van u, als 25-jarige volwassen man, mag verwacht worden dat u een terugkeer naar het land waar u toch de nationaliteit van draagt zou overwegen. Bovendien verklaarde u in 2013 nog contact te hebben gehad met uw moeder die zich toen nog in de DR Congo bevond en vroeg u in 2011, toen u reeds in Zuid Afrika was, aan uw moeder om u uw geboortakte te bezorgen (zie gehoor CGVS, p. 8). U haalt aan dat u niet weet waar uw moeder nu precies is, maar u zou ook nog halfbroers en -zussen hebben die allen geboren zijn in Kinshasa. U maakt niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar de DR Congo, als 25-jarige volwassen man, die er school liep en de talen nog spreekt, geen leven zou kunnen opbouwen.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legde in het kader van uw asielaanvraag vooral documenten voor betreffende uw verblijf en beweerde problemen in Zuid Afrika (Verklaring politie, 2 documenten ivm scholing, documenten erkenning vluchteling van uzelf, uw vader en zussen, aanvraagddocumenten van uw vader, verklaringen van uw vader, Zuid Afrikaans vluchtelingenpaspoort van uw vader, medische documenten Zuid Afrika, politiedocumenten Zuid Afrika). Zoals hierboven reeds werd opgemerkt kan Zuid Afrika niet worden weerhouden als eerste land van asiel. Bijgevolg dient uw vrees dan ook niet beoordeeld te worden ten aanzien van dit land en zijn deze documenten, die geen betrekking hebben op uw problemen in DR

Congo, dan ook niet relevant in huidige asielaanvraag. Immers, er dient ook te worden opgemerkt dat u in Zuid Afrika de vluchtelingenstatus kreeg, niet omwille van persoonlijke problemen die u zou gehad hebben in DR Congo, maar omwille van het feit dat uw vader reeds in Zuid Afrika erkend was als vluchteling.

Wat betreft uw Congolese geboorteakte kan het volgende worden opgemerkt : dit document bevat geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik wijs de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u documenten voorlegt waaruit blijkt dat u erkend vluchteling bent in Zuid Afrika."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In wat zich aandient als een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/5, § 4, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 33, van artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/4, 52 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, alsook op een onjuiste beoordeling en machtsmisbruik en "*Vernomen dat aanklagendepartij erop duid dat de betrokkene niet erkend kan worden als vluchteling of mogelijkheid tot bescherming subsidies*".

Verzoeker wijst erop dat hij zijn land van herkomst reeds verscheidene jaren verlaten heeft en meent dat zijn aanvraag moet worden behandeld als deze van een staatloze, zonder referentie naar de Democratische Republiek Congo (hierna: Congo). Hij wijst erop dat hij bewijzen voorlegt van zijn erkende vluchtelingenstatus. Hij stelt dat zijn aanvraag moet worden bekeken vanuit zijn gewoonlijke verblijfplaats, zijnde Zuid-Afrika en niet Congo. Hij meent dat geen feitelijk risico-onderzoek werd uitgevoerd naar zijn land van verblijf en dat verweerder nieuwe "*maatregelen*" heeft toegevoegd aan het verkrijgen van het "*vreemdelingen statuut*".

Vervolgens stelt verzoeker dat hij ingeval van terugkeer naar Zuid-Afrika zou worden blootgesteld aan extreme levensomstandigheden en dat hij zich in materiële, fysieke, psychologische, reële en dreigende moeilijkheden zou bevinden, want hij zou geen verblijfplaats hebben en niet aan zijn elementaire noden kunnen voldoen. Verzoeker wijst er nogmaals op dat hij "*een vreemdelingen statuut heeft in Zuid-Afrika*" en Congo ontvlucht is. Zijn eerste land van asiel staat er volgens hem om bekend om mensen van een andere etnische afkomst, buitenlanders of mensen uit een andere sociale groep aan te vallen. Hij stelt "*fiesiek*" te zijn aangevallen met een glazen fles en dat zijn aanvallers nooit werden teruggevonden. Hij meent dat de xenofobe feiten welgekend zijn in Zuid-Afrika en dat hierover in alle nationale en internationale media bericht werd. Hij wijst erop dat de Zuid-Afrikaanse regering heden geen zekerheid kan bieden aan buitenlandse volkeren op haar grondgebied.

Verder wijst verzoeker erop dat hij een medisch rapport en een rapport van de politie van Kaapstad voorlegde en dat hij slachtoffer is van geweld. Hij stelt tevens "*Dat anders als vermeld door de tegenpartij de betrokkene geen risico loopt als hij terug naar DRC wordt verwezen*", dat hij als vluchteling erkend werd in Zuid-Afrika en dat hij dus de Congolese nationaliteit niet meer kan bemachtigen. Hij meent dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de voorgelegde documenten en attesten. Volgens hem werd door verweerder evenmin rekening gehouden met zijn welbepaalde context en het feit dat zijn moeder in het Verenigd Koninkrijk verblijft, dat zij daar genoot van het vluchtelingenstatuut en dat zij daarna recht had op definitief verblijf. Nogmaals wijst verzoeker erop dat hij het vluchtelingenstatuut gekregen heeft en "*effectief in dit land gewoont heeft*", dat hij "*fiesiek is aangevallen omdat hij tot een sociale groep behoort van niet Zuid-Afrikanen*" en "*Dat er tegenover de*

deze situatie, de Zuid-Afrikaanse staat in gebreke blijft ter bescherming van 65,000 dat zij hebben ontvangen”.

2.1.1.2. In wat zich aandient als een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

“Dat de tegenpartij geen rekening houdt met de principe van een goede administratie, van wie verwacht wordt dat de tegenpartij alle voorgelegde bewijzen in acht moet nemen. Maar op heden wordt er geen correcte analyse uitgevoerd naar de aanvraag van de betrokkene;

Dat deze bewijzen werden weggeruimd tijdens het debat, wetende dat de betrokkene politieke vluchteling is in Zuid-Afrika;

Dat hij gevlucht is door geweldplegingen tegen hem

Dat het voorlezen van de bewijsstukken voorgelegd door de betrokkene, rekening moet houden en op een objectieve wijze;

Dat er geen rekening wordt gehouden met de bewijsstukken die u werden voorgelegd;”

2.2. Stukken

Verzoeker voegt de volgende stukken bij zijn verzoekschrift: een kopie van een “Netwerk Certificaat” (stuk 3), een kopie van een “Certificaat geslaagd Engelse les” (stuk 4), een kopie van een “Politievertificaat 24/07/2014” (stuk 5), een kopie van een klacht vanwege verzoeker (stuk 6), een kopie van een verslag van de politie van Kaapstad van 24 juli 2014 (stuk 7), een kopie van een medisch rapport van 24 juli 2014 (stuk 8), een kopie van een politierapport ingevolge diefstal (stuk 9), een kopie van een vraag tot familiehereniging vanwege zijn vader van 16 september 2007 (stuk 10), een kopie van verzoekers geboorteakte (stuk 11), een kopie van een verklaring van zijn vader (stuk 12), een kopie van het vluchtelingencertificaat van zijn vader (stuk 13), een kopie van een verklaring van zijn vader omtrent zijn kinderen van 19 april 2007 (stuk 14), een kopie van het paspoort van zijn vader (stuk 15), een kopie van de asielaanvraag van zijn vader (stuk 16) en kopies van de erkenning van het vluchtelingenstatuut in Zuid-Afrika van verzoeker en zijn twee zussen (stukken 17-19).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker meent dat zijn asielaanvraag beoordeeld moet worden naar zijn land van gewoonlijk verblijf, Zuid-Afrika, en niet naar zijn land van herkomst, Congo. Artikel 48/5, § 4 van vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

Voormeld artikel is van kracht sinds 1 september 2013.

De parlementaire voorbereiding inzake voormeld artikel stelt omtrent het begrip ‘reële bescherming’:
“Onder reële bescherming die een asielzoeker in een eerste land van asiel geniet kan worden begrepen

dat hij er een daadwerkelijke verblijfsstatus heeft, dat hij beschikt over een reële mogelijkheid tot terugkeer naar het eerste asieland en dat hij er geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikel 48/3 en 48/4 van de onderhavige wet.” (Parl. St. Kamer 2012 - 2013, Doc 53, nr. 2555/01, p.12).

Uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map ‘Landeninformatie’) blijkt evenwel dat geen afdoende informatie bekomen kon worden met betrekking tot de mogelijkheden voor verzoeker om *in casu* over Zuid-Afrika te kunnen spreken als zijn eerste land van asiel in de zin van voormeld artikel. Conform artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 dient verzoekers asielaanvraag *in casu* te worden beoordeeld ten aanzien van Congo, het land waarvan hij verklaart de nationaliteit te hebben (gehoorverslag CGVS, p. 2 en administratief dossier, stuk 9).

Het voorgaande klemmt des te meer gelet op het feit dat de stukken die verzoeker bijbrengt ter staving van het verblijf van hem en zijn familieleden in Zuid-Afrika niet overeenstemmen met zijn verklaringen. Zo verklaarde verzoeker dat hij zijn vader in 2007 in Zuid-Afrika vervoegde in het kader van een gezinshereniging. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat hij zelf geen problemen had maar dat het om een familieprobleem ging (gehoorverslag CGVS, p. 4). Meer bepaald wilde de schoonfamilie van zijn vader weten waar deze laatste verbleef omdat ze hem de dood van hun dochter verweten. Uit de documenten die verzoeker neerlegde blijkt evenwel dat verzoeker zijn vader in Zuid-Afrika vervoegde omwille van medische problemen; hij zou immers dringend een operatieve ingreep moeten ondergaan (stuk 10 gevoegd bij verzoekschrift). Ter terechtzitting ontkent verzoeker aanvankelijk dat hij een medisch probleem had om vervolgens wanneer hij hiermee geconfronteerd wordt, tot tweemaal toe zijn verklaringen in functie van deze vaststellingen te wijzigen. Deze tegenstrijdige verklaringen omtrent het vertrek uit Congo hypothekeerden op ernstige wijze de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Hier voegt zich nog aan toe dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat zijn moeder in het Verenigd Koninkrijk verblijft, alwaar zij een definitieve verblijfstitel heeft, terwijl hij tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde dat zijn moeder in Congo verblijft (gehoorverslag CGVS, p. 3). Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift geen enkel stuk ter staving van het verblijf van zijn moeder in het Verenigd Koninkrijk, noch geeft hij een concreet element weer over de reden en de achtergrond van haar beweerde verblijf aldaar. Ter terechtzitting verklaart verzoeker dan weer dat hij geen idee heeft waar zijn moeder momenteel verblijft.

Bovendien brengt verzoeker van alle documenten ter staving van zijn verblijf in Zuid-Afrika enkel kopieën bij, die, gelet op de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk, slechts een beperkte bewijswaarde hebben. Verzoeker brengt geen enkel origineel identiteitsbewijs bij, daarenboven is de foto op de kopie van zijn vluchtelingencertificaat dermate onduidelijk dat een verband tussen verzoeker en de persoon vermeld op het certificaat niet is aangetoond. Ook de geboorteakte is geen bewijs van verzoekers identiteit. Nog daargelaten dat het slechts een fotokopie is, stelde de bestreden beslissing met recht vast dat *“Wat betreft uw Congolese geboorteakte kan het volgende worden opgemerkt : dit document bevat geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing.”*

Verzoeker brengt bovendien geen begin van bewijs bij omtrent zijn reisweg en toont derhalve niet aan wanneer hij zijn land verlaten heeft en evenmin wanneer hij in België is aangekomen. Hij verklaarde met het vliegtuig gereisd te hebben en moet bijgevolg in het bezit zijn geweest van een vliegtuigticket of instapkaart waaruit kan blijken vanuit welk land hij vertrokken is en waar en wanneer hij in Europa is aangekomen. Verzoeker kon over de door hem gebruikte reisdocumenten niet de minste informatie verschaffen. Zo wist hij zelfs niet of de smokkelaar voor hem een paspoort geregeld had. Echter kan er in redelijkheid niet worden aangenomen dat verzoeker helemaal niet op de hoogte is van de identiteit en de inhoud van de documenten die hij tijdens zijn reis naar België gebruikte. Van een persoon die uit ernstige vrees zijn land verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij minimaal op dit punt is geïnformeerd om op de strikte grenscontroles voorbereid te zijn. Verzoeker diende immers in redelijkheid het belang van deze documenten te onderkennen nu hij er van uit kon gaan dat de autoriteiten van het land, waar hij de bescherming van het vluchtelingenverdrag wenste in te roepen, van hem zouden verlangen de door hem gestelde identiteit, nationaliteit en gevolgde reisroute zo mogelijk met documenten te onderbouwen (artikel 4, tweede lid van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004). Het ontbreken van identiteits- en reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas (RvS 15 juli 1992, nr. 40.037; RvS 5 juni 2001, nr. 96.146).

Wat betreft zijn beweerde problemen in Congo weerlegt verzoeker de pertinente motieven dienaangaande in de bestreden beslissing niet. Integendeel, verzoeker stelt in onderhavig verzoekschrift zelf dat *“betrokkene geen risico loopt als hij terug naar DRC wordt verwezen”*. Dat hij de Congolese nationaliteit *“niet meer kan bemachtigen”* omdat hij als vluchteling erkend werd in Zuid-Afrika kan, gelet op het hoger gestelde met betrekking tot zijn beweerde erkenning als vluchteling in Zuid-Afrika, niet aangenomen worden en is bovendien tegenstrijdig met zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS dat hij de Congolese nationaliteit heeft. Aldus dient vastgesteld dat de volgende motieven in de bestreden beslissing steun vinden in het administratief dossier, pertinent en correct zijn en door de Raad tot de zijne worden gemaakt: *“U verklaarde dat uw vader in 1997 (18 jaar geleden dus) de DR Congo diende te verlaten omwille van problemen met het toenmalige nieuwe regime. U verklaarde dat hij activiteiten had voor de organisatie Aliba. Verder haalde u aan dat uw vader problemen kreeg met de familie van zijn vrouw, nadat die was gestorven en uw vader hiervoor verantwoordelijk werd geacht.*

Voor de DVZ verklaarde u vooreerst zelf nooit actief geweest te zijn in een vereniging of partij (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ dd. 20/05/2015). Gevraagd waarom u ook naar Zuid Afrika verhuisde, vermeldt u dat jullie geïntimideerd werden door andere mensen (zie gehoor CGVS, p. 3). U verklaart, verder gevraagd naar deze intimidaties, dat ze de dood van uw vader wilden en dat ze van zijn kinderen wilden weten waar hij was (zie gehoor CGVS, p. 4). Gevraagd of die intimidaties kwamen van de schoonfamilie van uw vader of omwille van zijn politieke problemen, verklaart u dat het om de schoonfamilie ging.

Uit uw verklaringen blijkt bijgevolg dat u de intimidaties van de schoonfamilie van uw vader vreesde. U haalt aan dat jullie daarom in 1997 - 1998, toen u 7 of 8 jaar oud was, met jullie moeder verhuisden. U verklaart dat jullie ver weg gingen wonen. Echter, gevraagd waar jullie dan gingen wonen, blijkt dat jullie van de ene kant van Kinshasa naar de andere kant van de stad verhuisden (zie gehoor CGVS, p. 4).

Bovendien is het merkwaardig dat jullie in 1997-1998 reeds dienden te verhuizen omdat de schoonfamilie van uw vader vond dat hij de dood van hun dochter had veroorzaakt (zie gehoor CGVS, p. 4), terwijl u anderzijds verklaarde dat uw stiefmoeder ongeveer 2 jaar na het vertrek van uw vader (in 1997, zie gehoor CGVS, p. 3) stierf, dus in 1999.

Verder gevraagd naar problemen die u kende in de DR Congo (waar u tot uw 17 jaar woonde) komt u niet verder dan het aanhalen van hypothetische problemen die u zou kunnen gehad hebben. U kan geen concrete incidenten of feiten aanhalen. U verklaart dat jullie bang waren omdat die mensen veel macht hadden omdat ze rijk waren, maar u kan dit niet toelichten. U verklaart dat u geen bescherming kreeg tegen hen en dat je zo kon zien dat ze sterker waren dan jullie, maar gevraagd hoe u dan wist dat u geen bescherming kreeg, zegt u gewoon dat het uw moeder was die u beschermde (zie gehoor CGVS, p. 4). Verder haalt u aan dat ze **konden komen**, dat u verder geen problemen had want dat u onschuldig was. Gevraagd of ze dan ook werkelijk langskwamen om naar uw vader te vragen verklaart u niet alles in detail te weten. Gevraagd of ze naar uw moeder kwamen om te vragen waar uw vader was, zegt u het zich niet te herinneren. Ten slotte nog maar eens gevraagd of er ooit echt iets gebeurde, ontwijkt u de vraag (zie gehoor CGVS, p. 4-5).

U slaagt er bijgevolg niet in uw beweerde (mogelijke) problemen uit het verleden in de DR Congo aannemelijk te maken, laat staan dat u er in slaagt eventuele huidige of toekomstige problemen bij een eventuele terugkeer naar de DR Congo aan te tonen, 18 jaar nadat uw vader de DR Congo verliet.

Als actuele reden waarom u niet kan terugkeren naar de DR Congo haalt u aan dat u niet weet wie er voor u in de DR Congo zou zorgen (zie gehoor CGVS, p. 9). U verklaart dat u niet weet wat er daar zou kunnen gebeuren en dat u de DR Congo verliet toen u nog jong was en er niet opgroeide in het openbare leven, dat jullie verborgen leefden (zie gehoor CGVS, p. 10). Er dient echter te worden opgemerkt dat u tot uw 17 jaar wel in de DR Congo woonde en er naar school ging (zie gehoor CGVS, p. 9), wat toch een serieuze deelname aan het openbare leven inhoudt. U verklaart nu dat u niet meer weet waar u precies in Kinshasa woonde en dat u Kinshasa niet zo goed kent (zie gehoor CGVS, p.5), wat merkwaardig is aangezien u voor de DVZ wel verklaarde dat u in de 'commune' Matete woonde, in het 'quartier' Mbomb Ipoku in Malandi I nr. 28 bis (zie verklaring DVZ, nr.10). Dat u voor de DVZ er nog in slaagde uw exacte adres aan te geven maar u nu beweert de stad niet (meer) te kennen is niet aannemelijk. Bovendien verklaart u nog Frans en Lingala te spreken (zie gehoor CGVS, p. 9), waardoor toch van u, als 25-jarige volwassen man, mag verwacht worden dat u een terugkeer naar het land waar u toch de nationaliteit van draagt zou overwegen. Bovendien verklaarde u in 2013 nog contact te hebben gehad met uw moeder die zich toen nog in de DR Congo bevond en vroeg u in 2011, toen u reeds in Zuid Afrika was, aan uw moeder om u uw geboorteaakte te bezorgen (zie gehoor CGVS, p. 8). U haalt aan dat u niet weet waar uw moeder nu precies is, maar u zou ook nog halfbroers en -zussen hebben die allen geboren zijn in Kinshasa. U maakt niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar de DR

Congo, als 25-jarige volwassen man, die er school liep en de talen nog spreekt, geen leven zou kunnen opbouwen.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legde in het kader van uw asielaanvraag vooral documenten voor betreffende uw verblijf en beweerdde problemen in Zuid Afrika (Verklaring politie, 2 documenten ivm scholing, documenten erkenning vluchteling van uzelf, uw vader en zussen, aanvraagdocumenten van uw vader, verklaringen van uw vader, Zuid Afrikaans vluchtelingenpaspoort van uw vader, medische documenten Zuid Afrika, politiedocumenten Zuid Afrika). Zoals hierboven reeds werd opgemerkt kan Zuid Afrika niet worden weerhouden als eerste land van asiel. Bijgevolg dient uw vrees dan ook niet beoordeeld te worden ten aanzien van dit land en zijn deze documenten, die geen betrekking hebben op uw problemen in DR Congo, dan ook niet relevant in huidige asielaanvraag. Immers, er dient ook te worden opgemerkt dat u in Zuid Afrika de vluchtelingenstatus kreeg, niet omwille van persoonlijke problemen die u zou gehad hebben in DR Congo, maar omwille van het feit dat uw vader reeds in Zuid Afrika erkend was als vluchteling.

Wat betreft uw Congolese geboorteakte kan het volgende worden opgemerkt : dit document bevat geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing." Het louter opnieuw bijbrengen van stukken die reeds werden neergelegd (verzoekschrift, stukken 3-19) (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) kan deze motieven evenmin weerleggen. Dat verweerder met deze documenten geen rekening heeft gehouden, blijkt geenszins uit de bestreden beslissing.

Ten overvloede en voor zover enig geloof gehecht kan worden aan zijn verblijf als erkend vluchteling in Zuid-Afrika, dient vastgesteld dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij in Zuid-Afrika vervolging dient te vrezen omwille van het feit dat hij betrokken was bij xenofobe rellen. Om te oordelen of er sprake is van een vervolging in de zin van het Verdrag van Genève moeten alle omstandigheden in rekening worden gebracht. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Hoewel kan worden aangenomen dat er in Zuid-Afrika in 2014 racistisch geïnspireerde rellen zijn geweest en dat hierover bericht werd in verschillende media, brengt verzoeker geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat er in Zuid-Afrika sprake is van het ontzeggen van rechten en discriminatie van zo'n aard en ingrijpende mate dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven er ondraaglijk wordt. De *in casu* ingeroepen discriminatie is onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

A. VAN ISACKER